

ÁFRA JÁNOS

ELOLDOZÁSBÓL A MÉLYSÉG.

*Figyeltem, hogy szakadnak el a fától,
hogy húzza őket nagyobb rántásokkal
a szél. Ahogy egyre összefüggőbben
szűrődik át az ágak mögötti kékség.*

*Hogy a helyeket hiány veszi át, viszi át
a mába. Bukfenceznek a levegőnkön,
sodorva maguk előtt az időt, vagy amit
annak neveztünk eddig. Most ennyi,*

*el akarunk menni, oldalazni remegve
a tér felfelésein és megérkezni végül
a taposás rétegeire. Meleg színeken
szürke lábnyomok árnyéka hideg.*

ÁTLÉGZÉS

GODA GÁBOR TÁRSULATÁNAK ELŐADÁSÁRA

*elszíneződött nő mászik elő mozduló föld alól,
maradj így, mellettem, figyelem szusszanásodat,
közben nézzük, ahogy feleszmél a porból, látod,
ez egy súlyosan sötét élet, papírból hajtogatott,
felhőkarcolók fityegnek róla, eddig kimeredtek
a földből, de most már a testről szúrnak felénk,
mert felállt, helyreroppantva újra hajló porcait,
íves bordáira ventilátor fújja a szél, rasztásodó
haja szerteszáll, aztán lassú kattogás szólal meg,
látszatra belőle, valójában persze hangszórókból,
sistergés, ami benne lényegül mozgássá, világos,
ahogy a tornyok csúcsa felénk lendül, koreográfia
van mögé építve, ehhez méri lassú moccanásait,
érezed?, csak nagy homokozó a világ, mi álljuk
körüli, mintha közünk lenne hozzá, egymáshoz,
de távolságok tagolnak minden mozdulatot,*

*amíg törzsének fekhelyül mélyebb gödröt ásnak,
földeres válláról porszemek szitálnak, város-
hasától a kezek elsodródnak, majd lábfejről
kibomlik egy fordulat, letérdel, visszafekszik
oda, ahonnan vétetett, sötét testét férfi ássa el,
ilyen óvatosan egy toronyház se sérülhetne,
és egyetlen filccel rajzolt ablak se törhet be,
így nyeljen el majd minket is a távolság, ha
nem leszünk többet egymásnak, sem másnak,
csak egy felhőkarcoló lógjon ki a szánkából,
amin át szívhatjuk talán ugyanazt a levegőt,
de egy másik testen át, máshol, és másnap*

ORDÍTÁS NÉLKÜL

*meredten ült a vendégszéken, nem tudta,
mit mondjon, letört kilincs helyét figyelte
átlátszatlan ablakon, a szomszéd ágyon
himbálózó néger fiú mását elszűrkiült
plexilapon, majd ránézett az ajtóra, félre-
csúszott alsóban nyitott be a józanság
hiánya, aztán el, ő pedig vissza rám a
tekintetét, mert hallotta, hogy épp le-
tettem a szemüvegem, csíkos ingembe
törölve lassan az ornyergemen felgyűlt
izzadtságpontokat, lenyugtatóztak, pedig
ő mindig is utálta bennem az eltűlzott
nyugalmat, temette, mint majd engem
a gyógyszerek, ha magamhoz nem térek,
megfogta a karom, szedd össze magad
beszélni akarok veled!, megkérdezni, mi
történt, mintha nem tudná apától, hogy
egyszer csak egy torzuló elágazásnál el-
hagytam valamit a testből, ahonnan nem
volt visszaút az emberekhez, akiktől
tudtam, hogy ott mozognak körülöttem,
de elhajló gyorsasággal és bomlasztó
távolságra a velük járó tünetektől*